SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti senat)

z dne 13. junija 2007 *

V zadevi T-441/05,

IVG Immobilien AG, s sedežem v Bonnu (Nemčija), ki jo zastopata A. Okonek in U. Karpenstein, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa G. Schneider, zastopnik,

tožena stranka,

zaradi tožbe zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 1. septembra 2005 (zadeva R 559/2004-4) v zvezi z zahtevo za registracijo figurativnega znaka „I“ kot znamke Skupnosti,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti senat),

v sestavi H. Legal, predsednik, I. Wiszniewska-Białecka, sodnica, in E. Moavero Milanesi, sodnik,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 16. decembra 2005,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. marca 2006,

na podlagi obravnave z dne 11. januarja 2007

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka je 5. novembra 2002 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena, vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je figurativna znamka kraljevsko modre barve, prikazana tu spodaj:

3 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana registracija, so iz razredov 35, 36, 37, 39, 42 in 43 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo naslednjemu opisu:

— Razred 35: „stroškovno cenovne analize, svetovanje s področja poslovne organizacije in vodenja, zlasti pomoč pri industrijskem ali poslovnem vodenju; poslovne cenitve;“

— Razred 36: „finančne analize; bančništvo; izterjava dolgov; zastavljalni posli; finančno svetovanje; finančno izobraževanje; garancijski in kavcijski posli; pobiranje najemnin; upravljanje nepremičnin; upravljanje z zemljišči in nepremičninami; cenitev nepremičnin; zakup nepremičnin; finančne naložbe; zakup kmetij; posredništvo; premoženjske naložbe; upravljanje s premoženjem;“

— Razred 37: „rušenje zgradb; asfaltna dela; informacije o gradbenih delih; gradbeni nadzor; gradbeništvo; vrtanje; instalacija in popravljanje namakalnih naprav; gradnja tovarn; gradnja pristanišč; gradnja pomolov;“

— Razred 39: „dostava blaga; natovarjanje ladij; skladiščenje blaga; posredništvo špedicijskih storitev; prevozna podjetja; dajanje garaž v najem; izposoja skladiščnih kontejnerjev; prevozništvo;“

— Razred 42: „arhitekturne dejavnosti, gradbeno svetovanje“;

— Razred 43: „izposoja mobilnih bivališč“.

4 Preizkuševalec je z odločbo z dne 14. junija 2004 zavrnil registracijo prijavljenega znaka z obrazložitvijo, da je ta za vse storitve, ki jih vsebuje prijava, brez slehernega razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1)(b) Uredbe št. 40/94.

5 Preizkuševalec je v zvezi s tem namreč navedel, da vsakdanji in preprosti znaki, kot so posamezne črke, številke in preproste geometrijske oblike nimajo razlikovalnega učinka, če ne vsebujejo nobenih posebnih in izstopajočih grafičnih elementov. Zato je ugotovil, da prijavljeni znak sam ne izkazuje nobene posebnosti, zaradi katere bi pomenil več kot zgolj običajno črko.

6 Tožeča stranka je to odločbo na podlagi členov od 57 do 62 Uredbe št. 40/94 izpodbijala s pritožbo pri UUNT, ki jo je vložila 5. julija 2004. Zatrjevala je, da naj bi se prijavljeni znak zaradi svoje barve ter zaradi tanjših in daljših vodoravnih črt na vrhu in dnu razlikoval od velike tiskane črke „i“ v pisavi „Times New Roman“.

7 Četrti odbor za pritožbe UUNT je to pritožbo zavrnil z odločbo z dne 1. septembra 2005 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ki je bila tožeči stranki vročena 19. oktobra 2005.

8 Odbor za pritožbe je med drugim navedel:

„[…]

9 V smislu člena 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 imajo razlikovalni učinek znaki, ki se z vidika konkretno zahtevanih proizvodov in storitev zdijo primerni, da proizvode ali storitve enega podjetja v očeh potrošnika razlikujejo od proizvodov in storitev drugega podjetja (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 19. septembra 2001 v zadevi Henkel proti UUNT, „TABS“, T-337/99, Recueil, str. II-2597, točki 42 in 43). Razlikovalni učinek znamke je treba torej po eni strani presojati z vidika proizvodov oziroma storitev, za katere je bila prijavljena, po drugi strani pa z vidika zaznavanja zainteresirane javnosti. Člen 7(1) Uredbe št. 40/94 v tem pogledu ne razlikuje med različnimi tipi znakov. Izkaže pa se lahko, da zaznavanje zainteresirane javnosti ni nujno enako za vse kategorije znamk in da je zato pri znamkah iz določenih kategorij težje določiti razlikovalni učinek kot pri tistih iz drugih kategorij. Vendar pa ta ugotovitev ne more upravičiti domneve, da so določene znamke že *a priori* brez slehernega razlikovalnega učinka ali da ga lahko pridobijo zgolj z uporabo (v zvezi s členom 3(1)(b) Direktive 89/104 glej sodbo Sodišča z dne 16. septembra 2004 v zadevi Nichols, C-404/02, ZOdl., str. I-8499, točke 23, 24 ter 27 in naslednje).

10 Prijavljeni znak sestavlja velika tiskana črka „i“ oziroma rimska številka „ena“, ki pripada v tiskanih besedilih pogosto uporabljani pisavi „Times New Roman“.

Pritožnica sicer opozarja na to, da sta zgornja in spodnja vodoravna črta tu nekoliko tanjši in daljši kot v standardni pisavi „Times New Roman“. Vendar povprečno pozoren potrošnik teh neznatnih odstopanj ne zazna in ne vplivajo na presojo primernosti za registracijo prijavljene znamke. Kljub modri barvi znaka „I“ ta ni primeren za registracijo. Res je, da so besedila pretežno tiskana v črni barvi na beli podlagi. Vendar zgolj modra barva veliki tiskani črki oziroma rimski številki ne more dajati elementa, ki je odločilen za presojo razlikovalnega učinka, kajti tudi znaki in besedila, ki niso črne barve, so v dobi velike razširjenosti barvnih tiskalnikov pogosti. Uporaba temno modre barve se zdi v tem primeru posebej primerna, ker uporaba temnih barv predstavlja prednost, v skladu s katero se te bolje razlikuje od praviloma svetle podlage besedila in so besedila zato bolje berljiva. Poleg tega je barvni natis črkovnega znaka v eni od značilnih osnovnih barv prvenstveno namenjen okrasu, ne pa označbi izvora.

11 Zato se glede na vse zahtevane storitve zdi, da je prijavljen znak vsakdanji in brez izrazne vsebine. Ob pomanjkanju drugih indicev za povezavo znaka z določenim podjetjem zato zainteresirana javnost v barvnem znaku ne bo prepoznala označbe gospodarskega izvora storitev iz razredov 35, 36, 37, 39, 42 in 43. Znak, ki nima izrazne vrednosti, tudi ne more biti prepoznavni izraz gospodarskega izvora označenih storitev.

[…]“

Predlogi strank

9 Tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— razveljavi izpodbijano odločbo in UUNT naloži registracijo prijavljenega znaka za vse imenovane storitve;

— UUNT naloži plačilo stroškov postopka.

10 UUNT Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost prvega tožbenega zahtevka tožeče stranke

11 UUNT predlaga, naj se prvi tožbeni zahtevek razglasi za nedopustnega v delu, v katerem se od Sodišča prve stopnje zahteva, naj dovoli registracijo prijavljene znamke za vse storitve iz prijave.

12 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora UUNT, če sodišče Skupnosti razveljavi odločbo njegovega odbora za pritožbe, na podlagi člena 233 ES in člena 63(6) Uredbe št. 40/94 sprejeti tiste ukrepe, ki izhajajo iz te sodbe.

13 Sodišče prve stopnje torej UUNT ni pristojno nalagati obveznosti. Nasprotno,UUNT mora ukrepati v skladu z izrekom in obrazložitvijo sodb Sodišča prve stopnje (sodba Sodišča prve stopnje z dne 31. januarja 2001 v zadevi Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld proti UUNT (Giroform), T-331/99, Recueil, str. II-433, točka 33).

14 Prvi tožbeni zahtevek tožeče stranke je treba zato kot nedopustnega zavrniti v delu, v katerem se od Sodišča prve stopnje zahteva, naj dovoli registracijo prijavljene znamke za vse storitve iz prijave.

Edini tožbeni razlog kršitve člena 7(1)(b) Uredbe št. 40/94

Trditve strank

15 Tožeča stranka zatrjuje, da naj bi odbor za pritožbe kršil člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 in neupravičeno zvišal merila o razlikovalnem učinku črk, s tem da je prijavljeni znak štel za vsakdanjega in brezizraznega ter da je presodil, da zainteresirani strokovni javnosti ne omogoča prepoznati gospodarskega izvora zahtevanih storitev.

16 Osnovna vloga znamke naj bi bila, da se potrošniku oziroma končnemu uporabniku omogoči prepoznava izvora označenega proizvoda ali storitve (sodba Sodišča z dne 29. septembra 1998 v zadevi Canon, C-39/97, Recueil, str. I-5507, točka 28).

17 Zato bi bilo treba v okviru predhodnega preizkusa in neodvisno od vsake dejanske uporabe ugotoviti, ali prijavljena znamka zainteresirani javnosti omogoča, da zadevno blago oziroma storitve razlikuje od tistih, ki izvirajo iz drugih podjetij, če mora pri nakupu takega blaga ali storitev izbirati (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 5. aprila 2001 v zadevi Bank für Arbeit und Wirtschaft proti UUNT (EASYBANK), T-87/00, Recueil, str. II-1259, točka 40, in z dne 7. februarja 2002 v zadevi Mag Instrument proti UUNT (Oblika žepnih svetilk), T-88/00, Recueil, str. II-467, točka 34).

18 Člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 naj ne bi razlikoval med različnimi kategorijami znakov. Prav tako naj UUNT ne bi mogel pavšalno, s sklicevanjem na svoje smernice za preizkus, zavrniti posameznih črk, ne da bi presodil konkretne okoliščine posameznega primera.

19 Sodišče prve stopnje naj bi izhajalo iz tega, da imajo lahko pri upoštevni javnosti zaradi svojega posebnega grafičnega reliefa opazen in torej zadosten razlikovalni učinek tudi enostavne črke. Sodišče prve stopnje naj bi ugotovilo „prevladujoči element“ črke „a“, sestavljen iz poševne male tiskane črke bele barve na črni podlagi. Ta enostavni znak naj bi se takoj vtisnil v spomin in se v njem obdržal (sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. julija 2004 v zadevi AVEX proti UUNT – Ahlers (a), T-115/02, Recueil, str. II-2907, točka 20).

20 Zelo zmotna naj bi bila zato trditev UUNT, da naj bi imelo oblikovanje znaka v eni od značilnih barv prvenstveno okrasno vlogo, brez vsakršne označbe izvora.

21 Odbor za pritožbe naj izpodbijane odločbe ne bi mogel pravno utemeljiti s tem, da naj bi bil prijavljeni znak vsakdanji in brez pomena ali domišljijskega dodatka. Neobstoj razlikovalnega učinka naj še zlasti ne bi mogel izhajati zgolj iz ugotovitve, da prijavljenemu znaku manjka domišljijski dodatek, oziroma, da ni niti neobičajen niti presenetljiv (zgoraj v točki 17 navedena sodba EASYBANK, točka 39 in naslednje točke).

22 UUNT naj bi že priznal zadosten razlikovalni učinek znamkama „a“ in „j“, določenima za artikle oblačil. Nobenega razloga naj ne bi bilo, da bi v tej zadevi prijavljeni znak, ki se nanaša na družbo IVG Immobilien AG, obravnavali drugače.

23 Prijavljeni figurativni znak naj bi svoj razlikovalni učinek dosegal zaradi posebej močne kraljevsko modre barve in drugačnega grafičnega oblikovanja, ki se razlikuje od standardne pisave „Times New Roman“. Ta grafična oblika naj bi pomenila tudi stilizirano stavbo in naj bi bila tako povezana s prejšnjo nemško figurativno znamko „IVG“ tožeče stranke.

24 Razlikovalni učinek prijavljene znamke naj bi bilo treba presojati z vidika sektorja uporabnikov in ponudnikov poslovnih storitev upravljanja z nepremičninami. V tem sektorju naj bi se ponavadi uporabljale manj kričeče in vpadljive znamke in simboli kot na primer v trgovini na drobno. Zato naj bi bilo treba za zainteresirano javnost, na katero se s svojo dejavnostjo obrača tožeča stranka, uporabiti drugačno merilo privlačnosti. Zaradi tega naj barvi prijavljenega znaka nikakor ne bi bilo mogoče odvzeti pomena, še toliko bolj zato, ker je tudi prejšnji logotip družbe zaznamovala kraljevsko modra barva.

25 Zato naj bi bilo treba prijavljenemu znaku pripisati minimalno potrebno, toda za zagotavljanje varstva zadostno raven razlikovanja (zgoraj v točki 17 navedena sodba Oblika žepnih svetilk, točka 34).

26 UUNT zatrjuje, da je treba razlikovalni učinek znamke v smislu člena 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 po eni strani presojati z vidika proizvodov ali storitev, za katere je bila prijavljena, na drugi strani pa z vidika zaznavanja upoštevne javnosti, tj. običajno obveščenega in ustrezno pazljivega ter razumnega povprečnega potrošnika (sodba Sodišča z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Henkel proti UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, Recueil, str. I-5089, točka 35).

27 Merila za presojo razlikovalnega učinka posameznih črk naj se ne bi razlikovala od tistih, ki veljajo za druge besedne ali figurativne znamke, saj člen 7(1) Uredbe št. 40/94 ne razlikuje med različnimi oblikami znamk. Dejstvo, da zaznavanje naslovljene zainteresirane javnosti ni enako za vse kategorije znamk, naj ne bi opravičevalo vnaprejšnje izključitve registracije določenih znamk.

28 Treba naj bi bilo torej narediti predhodno presojo potrošnikovega zaznavanja znaka. Pri tem naj bi odbor za pritožbe ugotovil, da prijavljeni znak za zainteresirano javnost ne bi pomenil označbe izvora označenih storitev.

29 Pomembno naj bi bilo, da se prijavljeni znak obravnava ločeno, tak, kakršen je, in neodvisno od drugih značilnosti. Če bi potrošnik ločeno naletel na prijavljeni znak, naj bi glede na vrsto nosilnega materiala zaznal zgolj črto, črko ali rimsko številko, ki naj bi bila namenjena členitvi določenega dokumenta ali okrasu. Kot je navedel odbor za pritožbe, naj bi bilo vzrok za to zaznavanje dejstvo, da grafični prikaz prijavljenega znaka ne pritegne zainteresirane javnosti. Vodoravne črte, po katerih naj bi se prijavljeni znak razlikoval od navadne pisave, naj bi bilo mogoče zaznati le z natančnim pogledom in uporaba modre barve naj ne bi bila nič neobičajnega.

30 Sklicevanje na sodbo „a“, navedeno zgoraj v točki 19, naj bi bilo napačno. Pri tej odločitvi, ki je bila izdana v primeru med strankama, naj bi šlo za vprašanje, ali sestavni del znamke, ki v bistvu nima razlikovalnega učinka, lahko prevlada nad celotnim vtisom, ki ga ta znamka daje, in ga je zato mogoče navesti kot argument za verjetnost zmede. Ta primer naj bi bolje zagovarjal pravilnost izpodbijane odločbe, ker naj bi Sodišče prve stopnje očitno predpostavilo, da same črke „a“ ni mogoče registrirati in da naj bi figurativni znak svoj razlikovalni učinek dobil zgolj z grafično predstavitvijo (zgoraj v točki 19 navedena sodba „a“, točka 21).

31 Odločba odbora za pritožbe naj bi bila skladna s prakso UUNT na področju registracije. Primeri, ki jih navaja tožeča stranka, naj bi se od predložene zadeve razlikovali po bolj opazni grafični podobi obravnavanih znakov.

32 Odbor za pritožbe naj bi opozoril na to, da figurativna znamka „j“ ni natisnjena v standardni pisavi in da dodatek črte zadostuje za to, da se prijavljeni črki podeli minimalni razlikovalni učinek (odločba z dne 10. julija 2001, R 480/1999-2). Minimalni razlikovalni učinek figurativne znamke „a“ naj bi prav tako izhajal iz njene grafične predstavitve (odločba z dne 28. maja 1999, R 091/1998-2).

33 Poleg tega naj bi odločbe o registraciji znaka kot znamke Skupnosti, ki jih odbori za pritožbe izdajo na podlagi Uredbe št. 40/94, v skladu s sodno prakso temeljile na obveznosti tega organa in ne na njegovi diskrecijski pravici. Zato naj bi bilo treba zakonitost teh odločb presojati zgolj na podlagi uredbe, kot jo razlaga sodišče Skupnosti, in ne na podlagi prejšnje prakse odločanja odborov za pritožbe.

Presoja Sodišča prve stopnje

34 Uredba št. 40/94 v svojem členu 4 z naslovom „Znaki, ki lahko sestavljajo znamko Skupnosti“ določa:

„Znamka Skupnosti je lahko sestavljena iz kakršnihkoli znakov, ki jih je mogoče grafično predstaviti, kot so besede, vključno z osebnimi imeni, slike, črke, števila, oblika blaga ali njegove embalaže, če se s pomočjo teh znakov blago in storitve nekega podjetja lahko razlikujejo od blaga in storitev drugih podjetij.“

35 Člen 7 Uredbe št. 40/94, v katerem so našteti absolutni razlogi za zavrnitev registracije znaka kot znamke Skupnosti, v prvem odstavku natančneje določa:

„1. Kot znamka se ne registrirajo:

[…]

(b) znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka;“

36 V predloženi zadevi je tožeča stranka kot znamko Skupnosti prijavila figurativni znak, sestavljen iz grafičnega odtisa velike tiskane črke „i“ oziroma rimske številke „ena“ temne kraljevsko modre barve, ki ima zgoraj in spodaj vodoravno črto, tanjšo in daljšo od tiste pri enaki črki standardne pisave „Times New Roman“.

37 Člen 4 Uredbe št. 40/94 vsebuje primere grafično predstavljivih znakov, ki lahko pomenijo znamko, če so primerni za razlikovanje proizvodov in storitev enega podjetja od proizvodov in storitev drugega podjetja, to pomeni, da imajo vlogo označbe izvora teh proizvodov ali storitev, ki pripada znamki (v zvezi s členom 2 Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaj držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1), katerega normativna vsebina je v bistvu enaka tisti iz člena 4 Uredbe št. 40/94, glej sodbo Sodišča z dne 16. septembra 2004 v zadevi Nichols, C-404/02, ZOdl., str. I-8499, točka 22).

38 Črke in številke so v členu 4 Uredbe št. 40/94 sicer izrecno navedene, vendar iz tega, da kategorija znakov splošno ustreza znamki v smislu tega predpisa, ne izhaja, da imajo znaki iz te kategorije v zvezi z določenim proizvodom ali storitvijo nujno razlikovalni učinek v smislu člena 7(1)(b) (sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. oktobra 2002 v zadevi KWS Saat proti UUNT (Odtenek oranžne), T-173/00, Recueil, str. II-3843, točka 26).

39 Tega razlikovalnega učinka namreč nimajo znaki, ki ne morejo konkretno nakazovati na izvor označenega proizvoda ali storitve in potrošniku, ki ta proizvod ali storitev kupi, omogočajo, da se pri poznejšem nakupu odloči enako, če je bila izkušnja dobra, oziroma drugače, če je bila slaba (zgoraj v točki 38 navedena sodba Odtenek oranžne, točka 27).

40 Poleg tega dejstvo, da konkretna presoja razlikovalnega učinka določenih znamk v tem primeru povzroča večje težave, ne upravičuje sklepanja, da te znamke *a priori* nimajo razlikovalnega učinka oziroma da ga lahko v skladu s členom 7(3) Uredbe št. 40/94 pridobijo le z uporabo (v zvezi s členom 3(3) Direktive 89/104, katerega normativna vsebina je v bistvenem enaka tisti iz člena 7(3) Uredbe št. 40/94, glej zgoraj v točki 37 navedeno sodbo Nichols, točka 29).

41 Razlikovalni učinek znamke, ki ga zahteva člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94, je treba po eni strani presojati z vidika proizvodov oziroma storitev, za katere je bila prijavljena, in po drugi strani z vidika zaznavanja zainteresirane javnosti, ki jo sestavljajo uporabniki teh proizvodov in storitev (v zvezi s členom 3(1)(b) Direktive 89/104, katerega normativna vsebina je v bistvu enaka tisti iz člena 7(1)(b) Uredbe št. 40/94, glej sodbo Sodišča z dne 12. februarja 2004 v zadevi Henkel, C-218/01, Recueil, str. I-1725, točka 50).

42 Tako je bilo treba v tem primeru v okviru konkretne presoje morebitnih značilnosti prijavljenega znaka ugotoviti, ali se zdi izključeno, da se lahko na podlagi znaka v očeh zainteresirane javnosti proizvodi ali storitve razlikujejo od tistih, ki izvirajo od drugod (zgoraj v točki 17 navedena sodba EASYBANK, točka 40), pri čemer za preprečitev absolutne zavrnitve registracije, določene v členu 7(1)(b) Uredbe št. 40/94, zadostuje minimalni razlikovalni učinek (zgoraj v točki 17 navedena sodba Oblika žepnih svetilk, točka 34).

43 UUNT in v primeru tožbe Sodišče prve stopnje pri taki presoji upoštevata vsa upoštevna dejstva in okoliščine (sodba Sodišča z dne 7. oktobra 2004 v zadevi Mag Instrument proti UUNT, C-136/02 P, ZOdl., str. I-9165, točka 48).

44 Treba je torej ugotoviti, da odbor za pritožbe v tej zadevi take presoje ni izvedel.

45 Prvič, Sodišče prve stopnje ugotavlja, da se je odbor za pritožbe v točki 10 izpodbijane odločbe omejil na ugotovitev, da prijavljeni znak ne more nakazovati gospodarskega izvora označenih storitev, ker obe vodoravni črti predloženega znaka in njegova kraljevsko modra barva, ki je bila namenjena predvsem okrasu, niso zadostovali za pritegnitev pozornosti običajno skrbnega opazovalca.

46 Da bi prišel do tega sklepa, se je odbor za pritožbe oprl na pomanjkanje opaznih grafičnih posebnosti prijavljenega znaka v primerjavi s standardno pisavo „Times New Roman“. Ta sklep je potrjen z ugotovitvijo o vsakdanjosti presojanega znaka, ki jo je odbor za pritožbe sprejel v točki 11 izpodbijane odločbe.

47 S tem da se je odbor za pritožbe pri presoji razlikovalnega značaja prijavljenega znaka osredotočil na njegovo barvno sestavo in pomen grafičnih razlik, ki bi ga morale ločevati od ustreznih znakov standardne pisave „Times New Roman“, je ob kršitvi člena 4 Uredbe št. 40/94 implicitno, toda nujno štel, da tiskani znak standardne pisave kot tak nima minimalnega razlikovalnega učinka, ki ga zahteva člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94, da bi ga bilo mogoče registrirati kot znamko Skupnosti.

48 S tem je odbor za pritožbe načelu, da člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 v zvezi s pogojem razlikovalnega učinka ne ločuje med različnimi vrstami znakov, odvzel vsakršen praktičen pomen, čeprav je navedeno v točki 9 izpodbijane odločbe.

49 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da pomanjkanje razlikovalnega učinka znaka v smislu člena 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 ne more izhajati že samo iz ugotovitve, da znak ni niti neobičajen niti presenetljiv (zgoraj v točki 17 navedena sodba EASYBANK, točka 39).

50 Za registracijo znaka kot znamke Skupnosti se namreč ne zahteva ugotovitev določene ravni ustvarjalnosti ali domišljije imetnika znamke (sodba z dne 16. septembra 2004 v zadevi SAT.1 proti UUNT, C-329/02 P, ZOdl., str. I-8317, točka 41), temveč taka lastnost znaka, zaradi katere se proizvodi in storitve prijavitelja znamke ločijo od tistih, ki jih ponujajo njegovi konkurenti (sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. februarja 2002 v zadevi Rewe-Zentral proti UUNT (LITE), T-79/00, Recueil, str. II-705, točka 30).

51 Znak brez grafično oblikovanih elementov se lahko celo lažje in bolj neposredno vtisne v spomin upoštevne javnosti, ki ji lahko omogoči ponoviti dobro nakupovalno izkušnjo, če se znak splošmo še ne uporablja za oznako zadevnih proizvodov in storitev (sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. oktobra 2002 v zadevi Dart Industries proti UUNT (UltraPlus), T-360/00, Recueil, str. II-3867, točka 48).

52 S tem da je na pomanjkanje razlikovalnega učinka prijavljenega znaka sklepal iz pomanjkanja njegove grafične posebnosti v primerjavi s standardno pisavo, je odbor za pritožbe neustrezno uporabil člena 4 in 7(1)(b) Uredbe št. 40/94.

53 Drugič, Sodišče prve stopnje ugotavlja, da se je odbor za pritožbe v točki 11 izpodbijane odločbe omejil na dodatek k predhodnim navedbam, da naj bi bil znak brez izrazne vrednosti, zaradi katere bi lahko pridobil razlikovalni učinek.

54 Odbor za pritožbe je v zvezi s tem še navedel, da naj upoštevna javnost brez dodatnih napotil na povezavo med prijavljenim znakom in določenim podjetjem v tem znaku ne bi prepoznala označbe gospodarskega izvora storitev, ki so navedene v prijavi znamke Skupnosti.

55 Vendar pa za dosego minimalne stopnje razlikovalnega učinka, zahtevane v členu 7(1)(b) Uredbe št. 40/94, zadostuje, da se prijavljen znak vnaprej zdi primeren, da upoštevni javnosti omogoči prepoznati izvor proizvodov ali storitev, označenih v prijavi znamke Skupnosti, in jih razlikovati od tistih, ki jih ponujajo druga podjetja, ne da bi moral nujno imeti poseben pomen – tudi popolnoma samovoljni znak ima lahko razlikovalni učinek.

56 Odbor za pritožbe v obravanavani zadevi ni pojasnil, kako lahko pomanjkanje izrazne vrednosti znaka izključuje označbo gradbenih storitev ter storitev upravljanja stavb in nepremičnin, ki jih ponuja tožeča stranka.

57 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je prijavljeni znak, ki je sestavljen iz črke „i“, enak začetnici besede „immobilier“, ki v več uradnih jezikih Skupnosti označuje področje dejavnosti, v katero spadajo tudi sporne storitve.

58 V teh okoliščinah bi moral odbor za pritožbe vsaj preučiti vprašanje, ali presojani znak ne bi mogel namigovati na vrsto označenih storitev, ne da bi jih hkrati opisoval v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 40/94.

59 S tem da je na nezmožnost prepoznave gospodarskega izvora spornih storitev sklepal iz pomanjkanja izrazne vrednosti prijavljenega znaka, je odbor za pritožbe napačno uporabil člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94.

60 Odbor za pritožbe je torej zavrnitev registracije prijavljenega znaka neupravičeno utemeljil s pomanjkanjem opazne grafične posebnosti in izrazne vrednosti, ne da bi predhodno, ob upoštevanju vseh odločilnih okoliščin zadeve, preučil, ali je lahko ta znak naslovljeni javnosti v konkretnem primeru omogočal razlikovati med storitvami prijavitelja znamke in storitvami njegovih konkurentov.

61 Tretjič, v zvezi s tem je treba izpostaviti, da je tožeča stranka podjetje, ki je specializirano za gradnjo, upravljanje in gospodarjenje z nepremičninami, in ki svoje storitve iz prijave znamke Skupnosti zagotavlja poslovnim ali zasebnim uporabnikom.

62 Glede na poseben značaj in visoko ceno poslov, ki so na splošno povezani z njimi, so te storitve vsekakor namenjene strokovni javnosti, katere stopnja pozornosti je višja od tiste, ki jo ima običajno seznanjen in ustrezno pozoren ter razumen povprečen potrošnik pri nakupu proizvodov in storitev dnevne porabe, po katerem se je ravnal odbor za pritožbe.

63 Stopnja pozornosti zadevne javnosti je lahko namreč glede na vrsto ponujenih proizvodov ali storitev različno visoka in nekateri potrošniki lahko pomenijo izredno pozorno javnost, če so – kot v tem primeru – obveznosti, ki jih prevzamejo potrošniki, razmeroma pomembne, te storitve pa se lahko izkažejo tudi za razmeroma tehnične (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 2005 v zadevi Citicorp proti UUNT (LIVE RICHLY), T-320/03, ZOdl., str. II-3411, točki 70 in 73).

64 Odbor za pritožbe se je torej neupravičeno ravnal po običajno seznanjenem in ustrezno pozornem ter razumnem povprečnem potrošniku, ne da bi upošteval dejstvo, da se lahko raven pozornosti potrošnika, vključno s povprečnim potro-

šnikom, razlikuje glede na vrsto zadevnih proizvodov ali storitev (sodba Sodišča z dne 22. junija 1999 v zadevi Lloyd, C-342/97, Recueil, str. I-3819, točka 26).

65 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je odbor za pritožbe nepravilno razlagal in uporabil člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94.

66 Zato je treba ugoditi tožbenemu razlogu in razveljaviti izpodbijano odločbo.

Stroški

67 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

68 UUNT ni uspel, zato se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo svojih stroškov in stroškov tožeče stranke, skladnih z njenim zahtevkom.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Odločba četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) z dne 1. septembra 2005 (zadeva R 559/2004-4) se razveljavi.**

2. **UUNT nosi svoje stroške in stroške družbe IVG Immobilien.**

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. junija 2007.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon H. Legal

II - 1960